

Պանիում — Թիվ տասնինը

Մեծերը. Անտիոքոսը, Կոստանդինը և վերջին նախագահը

Jeff Pippenger

2026-03-01

Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի տասից մինչև տասնվեցերորդ համարները ճիշտ բաժանելու բանալին գտնվում է այն հիմնական մարգարեական կիրառությունների մեջ, որոնք գործադրվել էին ավելի քան երեսուն տարի առաջ՝ 1996 թվականին, երբ հրատարակվեց «Վախճանի Ժամանակը» հանդեսը: Երեսուն տարի անց Տերը հայտնել է, որ պետք է պաշտոնապես ձևակերպվի մեկ այլ մարգարեական լուր, ինչպես 1831 թվականին պաշտոնապես ձևակերպվեց Միլլերական լուրը: Այս երեսնամյա ժամանակահատվածի օմեգա պատմության մեջ այն լուրը, որ պետք է ձևակերպվի, ներկայացվում է որպես Իսլամի վերաբերյալ նախորդ լուրի ուղղում, ինչպես այն ներկայացված էր Ջոսայա Լիչի կողմից, և նաև՝ փակ դռան վերաբերյալ ուղղված լուր, ինչպես այն ներկայացված էր Սամուել Սնոուի կողմից, որը տասը կույսերի առակի խորհրդանիշն է: Կեռչակվի Իսլամի վերաբերյալ մի լուր, որն ուղեկցված կլինի փորձության ժամանակի աստիճանական փակվող դռների վերաբերյալ նախազգուշացմամբ, մինչ քրիստոս ավարտում է Իր դատաստանի գործը: Լուրը երկակի է՝ ունենալով ներքին և արտաքին գիծ, որոնք իրենց հերթին ներկայացնում են երեքբայլանի փորձության գործընթացի առաջին երկու քայլերը, որը միշտ տեղի է ունենում, երբ մի մարգարեություն արձակվում է, ինչպես եղավ Հիսուս քրիստոսի հայտնությունը 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ին:

«Վախճանի Ժամանակը» հանդեսը պարունակում է Ամերիկայի ապագայի հիմնական ընդհանուր պատկերը, ինչպես այն ներկայացված է Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարներում, որոնք բացվեցին վախճանի ժամանակ՝ 1989 թվականին: Հանդեսը երեսուն տարի հանրային արձանագրության մեջ է եղել, և ոչ ոք չի նկատել, որ հանդեսի գլխավոր թեմաներից մեկը կոմունիզմի և կաթոլիկության ազդեցության տակ գտնվող եկեղեցիների, հատկապես Ուկրաինայում, միջև կրոնական պայքարն էր: 1989 թվականի ժամանակաշրջանի այդ կրոնական պատերազմը բացատրում է Պուտինի՝ որպես Պոդոմեոսի և Օզիայի, կրոնական անկման համատեքստը՝ այն ապստամբության մեջ, որ նրանք երկուսն էլ դրսևորեցին Երուսաղեմի տաճարում: Երուսաղեմի տաճարը Օզիայի տաճարն էր, ոչ թե Պոդոմեոսի տաճարը: Թե՛ Պուտինը, թե՛ Ջելենսկին պղծում են նույն տաճարը՝ երկու տարբեր կերպերով. մեկը՝ որպես եգիպտացի, և մեկը՝ որպես հրեա:

Եկեղեցին, որ 1989 թվականին պայքարում էր հարավի թագավորի դեմ, Կաթոլիկ եկեղեցին էր: Եվ ինչո՞ւ ոչ: Ֆրանսիայի արթնգնը 1798 թվականին մահացու վերքը հասցրեց հյուսիսի թագավորին, ուստի ինչո՞ւ պապականությունը չպիտի հատուցեր արթնգնի կողմից Կաթոլիկ եկեղեցու, հատկապես Ուկրաինայում, երկարատև հալածանքների համար: Ավելի նշանակալիցն այն է, որ Ուկրաինայի վերաբերյալ այս

հստակ վկայությունը գալիս էր 1996 թվականի մի հրատարակությունից, որը, վկայակոչելով աշխարհիկ պատմաբաններին, խոսում էր 1989 թվականի պատմության մասին: Այժմ, երբ Տերը բացում է քառասուններորդ համարի ծածուկ պատմությունը, Նա ցույց է տվել երկու ուղղափառ եկեղեցիների միջև եղած պայքարը՝ Ռաֆիայի ճակատամարտի և դրա հետևանքների մարգարեական ու պատմական համատեքստը ներկայացնելու համար, և անհրաժեշտ խորաթափանցությունները Նա արդեն ներառել էր «Վերջի Ժամանակը» հանդեսում, որը լույս էր տեսել երեսուն տարի առաջ:

Նապոլեոնի անկումը համընկնում է Լենինի, Ստալինի և Խոբրեդային Միության համակարգի աստիճանական անկման հետ: Երբ մարգարեական հարավային թագավորությունը իր մայրաքաղաքը տեղափոխեց Ռուսաստան, 1917 թվականին տեղի ունեցան երկու խոշոր հեղափոխություններ: Առաջինը այն է, ինչ կոչվում է Ռուսական հեղափոխություն, երբ ցարը տապալվեց, ապա նույն տարում դրան հաջորդեց Բոլշևիկյան հեղափոխությունը, որը հանգեցրեց 1917-ից մինչև 1922 թվականների քաղաքացիական պատերազմին: 1922 թվականին կազմավորվեց Խորհրդային Միությունը:

Ռուսաստանի՝ որպես հարավի հոգևոր թագավորի սկզբնավորումը ներկայացնում էր երկքայլ հեղափոխություն, որը հանգեցրեց քաղաքացիական պատերազմի, ապա՝ երկրների համադաշնության ձևավորմանը: Խորհրդային Միության փլուզումը նույնպես եղավ երկու քայլով՝ սկսվելով 1989 թվականի նոյեմբերի 9-ին Բեռլինի պատի քանդմամբ, ինչը ապա հանգեցրեց Խորհրդային Միության լուծարմանը 1991 թվականի դեկտեմբերի 31-ին: Որպես Ռուսաստանի վերջին տիրակալ՝ հարավի թագավոր, Վլադիմիր Պուտինը նախատիպավորված էր Ռուսաստանի առաջին տիրակալի՝ Վլադիմիր Լենինի կողմից:

Վլադիմիր նշանակում է «մեծ առաջնորդ», իսկ Պուտին նշանակում է «ճանապարհ»: Լենին նշանակում է «մեծ գետ», սակայն Վլադիմիր Լենինը ընտրեց Լենին անունը՝ թաքցնելու իր իսկական անունը, որը Վլադիմիր Իլյիչ Ուլյանով էր: Իլյիչ նշանակում է «Եղիայի որդի», իսկ Ուլյանով նշանակում է «Եղիայի երիտասարդ որդի»:

Ճանապարհին գտնվող մեծ ռուս առաջնորդը, որը պատմության մեջ ներկայացված է մ.թ.ա. 217 թվականին Ռաֆիայի ճակատամարտով, նախանշված էր Ռուսաստանի առաջին առաջնորդով, որը, լինելով Վլադիմիր Լենին, հզոր գետի մեծ առաջնորդն էր, սակայն որը թաքցրեց իր անունը: Անունը բնավորության խորհրդանիշ է, և այն, որ Վլադիմիրը թաքցրեց իր երկու անունները, ներկայացնում է մի բնավորություն, որ ընտրեց քաղաքական մտքի մի մեծ գետ՝ Եղիայի կողմից ներկայացվող բնավորության փոխարեն, որի նշանակությունն է՝ «Աստված Եհովան է»: Աթեիզմի արմատը Աստծո մերժումն է, և աթեիզմը հարավի թագավորի գլխավոր բնորոշ գծերից մեկն է: Լենինի երկրորդ և երրորդ տրված անուններն ընդգծում են Եղիային և նրա որդուն, իսկ Ռուսաստանի՝ որպես հարավի թագավորի վախճանը ներկայացված է Պտղոմեոս IV-ով, որը հաղթանակ տարավ Ռաֆիայի ճակատամարտում, սակայն երբ Անտիոքոսը մ.թ.ա. 200 թվականին վերադարձավ Պանիոնի ճակատամարտում, այդ ժամանակ իշխում էր Պտղոմեոսի հնգամյա որդին: Լենինի երկու սկզբնական անունները

նույնացնում են Եղիային և նրա որդուն և համապատասխանում են Պտղոմեոսին և նրա որդուն: Եղիան և նրա պատգամը իր գավակներին տեղի են ունենում վերջին օրերում՝ «Տիրոջ մեծ և ահեղ օրվանից» անմիջապես առաջ, և հենց այնտեղ են տեղակայված նաև Ռաֆիայի և Պանիումի ճակատամարտերը:

Ահա ես ձեզ կուղարկեմ Եղիա մարգարեին՝ Տիրոջ մեծ և ահեղ օրվա գալուստից՝ առաջ. և նա հայրերի սիրտը պիտի դարձնի դեպի որդիները, և որդիների սիրտը՝ դեպի իրենց հայրերը, որպեսզի ես չգամ ու երկիրը անեծքով չհարվածեմ:

Մադաքիա 4:5, 6.

Ոգիայի և Պտղոմեոսի վկայությունները համընկնում են Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկերորդ համարում, և Ոգիան իր ապստամբությունից ու բորոտությունից հետո ապրեց տասնմեկ տարի, մինչդեռ Պտղոմեոսը իշխեց ընդհանուր առմամբ տասնյոթ տարի, ինչը նույն այն տարիների թիվն է, որ ընկած է տասնմեկերորդ համարի և տասնհինգերորդ համարի պատերազմների միջև: Այն 250-ամյա մարգարեությունը, որ սկսվել էր մ.թ.ա. 457 թվականին, ավարտվեց մ.թ.ա. 207 թվականին՝ այդ երկու պատերազմների մեջտեղում՝ Ռաֆիայից տասը տարի հետո և Պանիումից յոթ տարի առաջ: Պտղոմեոս IV-ի գահակալությունը սկսվեց մ.թ.ա. 221 թվականին, և նա մահացավ մ.թ.ա. 204 թվականին, ուստի Պտղոմեոսի տասնյոթ տարիները նույն գիծը չեն, ինչ Ռաֆիայից մինչև Պանիում ընկած տասնյոթ տարիները: Եվ դրանք նաև նույն այն տասնյոթ տարիները չեն, որոնք ներկայացված են 250-ամյա մարգարեության ավարտով, որ սկսվում է Ներոնից՝ 64 թվականին, և ավարտվում՝ 313 թվականին: 313 թվականից մինչև առաջին կիրակնօրյա օրենքը՝ 321 թվականը, ութ տարի է, և ինը տարի անց՝ 330 թվականին, Կոստանդինը բաժանեց թագավորությունը արևելքի և արևմուտքի:

Շատ մոտ ապագայում Պուտինն ու Ռուսաստանը կհաղթեն Ուկրաինային, և Պտղոմեոսի ու Օգիայի հետքերը կսկսեն կրկնվել տասներկուերորդ համարով ներկայացված պատմության մեջ: Աստվածաշնչյան երկու վկաները Պուտինի վերջնական ճգնաժամը տեղադրում են եկեղեցու և պետության ճգնաժամի մեջ: Նրանց ապստամբությունը դրսևորվեց Երուսաղեմի տաճարում՝ այդպիսով նույնացնելով Օգիայի տաճարն ու կրոնը որպես մարգարեական հղման կետ:

Զելենսկին, որի անունը նշանակում է «կանաչ», Եվրոպական միության և Միավորված ազգերի կազմակերպության գլոբալիստ բյուրոկրատների խամաճիկն է, որոնց գլոբալիստական օրակարգը պատշաճ կերպով ներկայացվում է կանաչ քաղաքական շարժմամբ, որը երկրպագում է մայր երկրին: Պատշաճ է, որ Զելենսկին դերասան է եղել, որովհետև նա ակնհայտորեն այլ ուժերի վստահված գործակալն է, և նրա անվան «կանաչ» նշանակությունը նույնացնում է այն քաղաքական փիլիսոփայությունը, որը դեկավարում է նրա շարժումները մարդկության պատմության շախմատի տախտակի վրա: Մասը Զելենսկու համար արդեն հենց անկյունի հետևում է:

Այս վերջին պատմության մեջ Օգիայի և Պտղոմեոսի ապստամբությունը դարձյալ պիտի վերարտադրվի, սակայն Պտղոմեոսը (Պուտինը) մահացավ Պանիումի

ճակատամարտից չորս տարի առաջ, և հարավի թագավորի վերջին իշխանը ներկայացված է հինգ տարեկան մի մանկամբ, որին կառավարում է ապականված ու անկարող խնամակալների մի ամբողջ շարք:

Պտղոմեոս V-ը ընդամենը մոտ 5–6 տարեկան էր, երբ մ.թ.ա. 204 թվականին (իր հոր խորհրդավոր մահից հետո) բարձրացավ գահ, և նրա թագավորության ընթացքում Պտղոմեոսյան թագավորությունը կաթվածահար էր եղել անընդունակ կամ ապականված խնամակալական կառավարությունների մի շարքով: Նախնական խնամակալությունը տևեց մ.թ.ա. 204–202 թվականներին՝ Պտղոմեոս IV-ի մահը գաղտնի պահելուց և նրա մոր՝ Արսինե III-ի սպանությունից հետո: Պալատական մտերիմներ Սոսիբիոսը՝ Պտղոմեոս IV-ի օրոք երկարամյա նախարար, և Ագաթոկլեսը՝ Պտղոմեոս IV-ի սիրուհի Ագաթոկլեսայի եղբայրը, իրենց հռչակեցին խնամակալներ: Նրանք կեղծեցին կամ ներկայացրին մի կտակ, որով իրենք նշանակվում էին խնամակալներ, երիտասարդ թագավորին հանձնեցին Ագաթոկլեսայի և նրա ընտանիքի խնամքին և վերացրին հնարավոր մրցակիցներին: Սոսիբիոսը վարում էր վաղ շրջանի վարչակազմի մեծ մասը:

Մոտավորապես մ.թ.ա. 202 թվականին տեղի ունեցավ իշխանափոխություն, երբ Ագաթոկլեսը դարձավ գերիշխող ռեգենտը, սակայն անառակության և վատ կառավարման պատճառով լայնորեն ատված էր: Ալեքսանդրիայում ժողովրդական ապստամբությունը հանգեցրեց նրան, որ նա ամբոխի կողմից դաժանորեն լինչի ենթարկվեց, իսկ պատանի արքան անվանականորեն հավանություն տվեց դրան: Հետագա ռեգենտներն էին Պելուսիոմի կառավարիչ Տլեպոլեմոսը, ապա՝ Արիստոմենեսը: Մինչև մ.թ.ա. 200 թվականի Պանիոմի ճակատամարտի ժամանակը, թագավորությունը գտնվում էր ռեգենտների և արքունի խորհրդականների այս հերթագայվող շարքի իշխանության ներքո:

Պանիոմի ճակատամարտում Պտղոմեոսյան ուժերը դաշտում առաջնորդվում էին ոչ թե անձամբ Պտղոմեոս V-ի, այլ Աետոլիայից գորավար Սկոպասի՝ խնամակալության օրոք նշանակված վարձկան հրամանատարի կողմից: Երիտասարդ թագավորը իրական վերահսկողություն չուներ. որոշումները, ռազմական ռազմավարությունը և թագավորության ընդհանուր թուլությունը բխում էին խնամակալների կաթվածահար վիճակից, ներքին ապստամբություններից (ինչպես, օրինակ, բնիկ եգիպտացիների ապստամբությունները) և արքունական խարդավանքներից: Այս անկայունությունը հնարավորություն տվեց Անտիոքոս III Մեծին Պանիոմում վճռականորեն պարտության մատնել Սկոպասին՝ Պտղոմեոսյան վերահսկողությունից մշտապես խլելով Կոյլե-Սիրիան, ներառյալ Հրեաստանը:

Պատմաբանները քննարկում են այն հավանականությունը, որ Պտղոմեոս IV-ի մահը եղել է թունավորման հետևանքով, ինչը նաև պատմական ենթադրությունների մաս է կազմում Վլադիմիր Լենինի, Յոզեֆ Ստալինի, ինչպես նաև հարավի թագուհի Կլեոպատրայի վերաբերյալ: Պուտինը հաղթանակ է տանում Ուկրաինական պատերազմում, սակայն ապա նրա վախճանը սկսվում է՝ Ուկրաինական եկեղեցու հետ վերահսկող այն հարաբերությունը վերականգնելու իր ցանկությամբ, որը նախկինում

ուներ Խորհրդային Միությունը, և որի վերացումը 1989 թվականին հյուսիսի թագավորի՝ հարավի թագավորի նկատմամբ տարած հաղթանակի խորհրդանիշն էր:

Ուկրաինան Արևելյան սլավոնական ուղղափառության օրրանն է: Վլադիմիր Մեծի մկրտությունը տեղի ունեցավ 988 թվականին՝ Կիևում: Կոստանդնուպոլսի անկումից հետո Մոսկվան հետագայում հավակնեց «Երրորդ Հռոմ» տիտղոսին՝ իրեն ներկայացնելով որպես բոլոր ռուսական հողերի օրինական ժառանգորդ և հոգևոր պահապան, ներառյալ Ուկրաինան՝ որպես իր «կանոնական տարածք»:

Մոսկվայի պատրիարքարանը միշտ դիտարկել է Ուկրաինան որպես Ռուսաստանի հետ հոգևորապես անբաժանելի՝ «Մեկ ժողովուրդ, մեկ հավատք» նշանաբանով, մի արտահայտություն, որը հենց Պուտինն ինքը բազմիցս գործածել է: Ուկրաինան, հատկապես 2014/2022 թվականներից ի վեր, գնալով ավելի է Մոսկվայի հսկողությունը դիտում որպես գաղութային և կայսերապաշտ տիրապետություն, այլ ոչ թե ճշմարիտ հոգևոր մայրություն: 2026 թվականի փետրվարի դրությամբ գոյություն ունեն երկու մրցակցող ուղղափառ կառույցներ: Դրանցից մեկը Ուկրաինայի Ուղղափառ Եկեղեցին է, որը 2019 թվականից ի վեր անկախ է Կոստանդնուպոլսի Տիեզերական պատրիարք Բարդուղիմեոսից: Կիևում Ուկրաինայի Ուղղափառ Եկեղեցին համարվում է իսկապես ազգային եկեղեցի:

Ընթերցողը թող զգուշանա. Ուկրաինայի Ուղղափառ Եկեղեցին տարբեր եկեղեցի է, քան Ուկրաինական Ուղղափառ եկեղեցին: Ուկրաինական Ուղղափառ եկեղեցին կապված է Ռուսաստանի ուղղափառ եկեղեցու հետ, և այդ պատճառով Ձեյենսկին հարձակվում է դրա վրա: Վատիկանը դեմ է Ձեյենսկու արդեն իսկ ընթացքի մեջ գտնվող հարձակումներին, սակայն տասներկուերորդ համարի Պուտինի ապստամբությունը հաջորդում է նրա հաղթանակին Ռափիայում և դեռ ապագայի մեջ է:

Ուկրաինական Ուղղափառ Եկեղեցին պատմականորեն կապված էր մոսկովյան կառույցի հետ: 2022 թվականի ներխուժման հետևանքների պայմաններում Ուկրաինական Ուղղափառ Եկեղեցին 2022 թ. մայիսին հռչակեց լիակատար ինքնավարություն, սակայն ուկրաինական պետական հետաքննությունները (DESS) բազմիցս պնդել են, որ այն կանոնական և իրավական առումով շարունակում է կապված մնալ Մոսկվայի հետ: Ուկրաինան 2024 թ. օգոստոսին ընդունեց օրենք (ստորագրված Ձեյենսկու կողմից), որով արգելվում է Ռուս Ուղղափառ Եկեղեցու («ազդեցոր պետության») հետ կապված ցանկացած կրոնական մարմին: Ուկրաինական Ուղղափառ Եկեղեցուն կարգադրվել է լիովին խզել կապերը, հակառակ դեպքում դատարանի որոշմամբ այն կարող է ենթարկվել իր Կիևի Մետրոպոլիայի լուծարմանը: 2025 թվականի վերջի և 2026 թվականի սկզբի դրությամբ շարունակվում են խուզարկությունները, ծխերի փոխանցումները Ուկրաինական Ուղղափառ Եկեղեցուն (2022 թվականից ի վեր՝ ավելի քան 1,300), դատական գործերը, ինչպես նաև ՄԱԿ-ի փորձագետների նախազգուշացումները՝ Ուկրաինական Ուղղափառ Եկեղեցու առնչությամբ կրոնական ազատության վերաբերյալ մտահոգությունների մասին:

Վատիկանը հրապարակայնորեն հանդես է եկել Ուկրաինական Ուղղափառ Եկեղեցու ցանկացած հարկադիր լուծարման դեմ: Ռուսաստանն ու Պուտինը դա ներկայացնում են որպես կանոնական ուղղափառության բացահայտ հալածանք և «ռուսական ուղղափառ եկեղեցիների» պաշտպանությունը դարձրել են խաղաղության ցանկացած բանակցության մեջ բացահայտ պահանջ: Ռուսական քարոզչությունը հետևողականորեն Ուկրաինական Ուղղափառ Եկեղեցին և նրա դեմ ուղղված ուկրաինական պետական հարձակումները կապում է «նացիզմի» հետ և ներկայացնում որպես իրենց «դենացաֆիկացման» արդարացման մաս:

Պուտինը հանդգնաբար «կմտնի տաճար» և հավակնություն կհայտնի լիակատար հոգևոր տիրապետության՝ ուկրաինական ուղղափառության վրա՝ փորձելով ամբողջ ուկրաինական եկեղեցական կառուցվածքը կրկին ենթարկել Մոսկվային և պահանջելով ճանաչվել որպես ռուսական ուղղափառ աշխարհի օրինական հոգևոր առաջնորդ:

Սա ճշգրիտ գուգահեռն է Պտղոմեոսի՝ Սրբությունների Սրբոց մտնելու հետ, մինչդեռ Օգիան Զելենսկին է, որ ձգտում է խունկ ծխեցնել: Պտղոմեոսի ապստամբությունը Սրբությունների Սրբոցում էր, իսկ Օգիայի ապստամբությունը՝ սուրբ վայրում: Հարավային մի թագավոր, «սահմանագծի» հաղթանակից խանդավառված, վերջ դնելով նացիզմի վստահված ուժին, ապա անցնում է այն տեղը, որ պատկանում է միայն կրոնի ոլորտին: Այնժամ վրա կհասնի հանկարծակի նախախնամական խոնարհեցում, և Պուտինը կվերանա ասպարեզից (ինչպես Պտղոմեոս IV-ը մեռավ մ.թ.ա. 204-ին): «Թույլ հաջորդների փուլի» իշխանական վակուումից հետո հյուսիսային թագավորը կվերադառնա առավել մեծ գործությամբ և կհաղթի Պանիումի ժամանակակից ճակատամարտում՝ 15-րդ խոսքում:

Տասնյոթ

Տասնյոթ տարին պատմության մեջ հանդիպում է երեք անգամ, որտեղ Ռափիայի և Պանիումի պատերազմները միաձուլվում են միմյանց հետ՝ տող առ տող: Տասնյոթ տարիները՝ Միլանի հրովարտակից, երբ կայսրության արևելյան և արևմտյան գահերը ամուսնության միջոցով միավորվեցին, մինչև 330 թվականը, երբ թագավորությունը բաժանվեց և ամուսնալուծվեց: Այդպես սկսվող և ավարտվող տասնյոթ տարիները երկու այլ փոխկապակցված մարգարեական ժամանակաշրջանների սահմանաքարերն են: Սկսելով Ներոնից՝ 64 թվականին, նշվում է հալածանքի մի ժամանակաշրջան, որն ավարտվեց Կոստանդին Մեծի պատմության մեջ: Ներոնի հալածանքի ժամանակաշրջանից դեպի Կոստանդինոսը ներկայացված փոխզիջումը անցումը նույնականացնում է Զմյուռնիայի եկեղեցուց դեպի Պերգամոսի եկեղեցի անցումը: 313 թվականը և Միլանի հրովարտակը նշում են Զմյուռնիայի եկեղեցու ավարտը, իսկ տասնյոթամյա ժամանակաշրջանի ավարտը 330 թվականն է, որը Դանիել 11:24-ի երեք հարյուր վաթսու տարվա մարգարեության իրականացումն էր:

Նա խաղաղությամբ պիտի մտնի նույնիսկ գավառի ամենապարարտ տեղերը. և պիտի անի այն, ինչ որ նրա հայրերը չեն արել, և ոչ էլ նրա հայրերի հայրերը. նրանց

մեջ պիտի սփռի ավար, կողոպուտ և հարստություններ. այո՛, և իր դիտավորությունները պիտի նյութի ամբոցների դեմ, մինչև մի ժամանակ: Դանիել 11:24.

313 թվականից և Միլանի հրովարտակից սկսվող տասնյոթ տարիները սկսվում են մարգարեության մի կատարմամբ և ավարտվում մեկ այլ մարգարեության կատարմամբ: Առաջին մարգարեական կատարումը, որ նշանավորում է սկիզբը, մատնանշում է Զմյուռնիայի եկեղեցուց դեպի Պերգամոսի եկեղեցի անցումը, իսկ այն մարգարեությունը, որ նշանավորում է այդ տասնյոթ տարիների ավարտը, մատնանշում է Հռոմի բաժանումը արևելյան և արևմտյան Հռոմի: Տասնյոթ տարիները բնորոշվում են մարգարեական պատմությամբ, ոչ թե որևէ հատուկ տասնյոթամյա հոչակմամբ: Երկրորդ եկեղեցու՝ երրորդ եկեղեցուց բաժանման ալֆան համընկավ կայսրության՝ արևելքի և արևմուտքի բաժանման հետ՝ 360 տարվա ժամանակային մարգարեության կատարման պահին: Այդ երկու մարգարեությունները հաստատում են տասնյոթ տարվա մի ժամանակաշրջան, և դրանք պետք է հաստատվեն որպես օրինական մարգարեական շրջան՝ երկու կամ երեք վկաների վկայության հիման վրա, եթե տասնյոթը վավեր մարգարեական խորհրդանիշ է:

Այդ վկաները գտնվում են մեկ այլ 250-ամյա ժամանակահատվածում, որը սկսվեց մ.թ.ա. 457 թվականին: Այդ թվականին սկսվեց Դանիել 8:14-ի 2,300-ամյա մարգարեությունը: Մ.թ.ա. 457 թվականը մարգարեական մեկնակետ է և հաստատված մարգարեական ուղենիշ: 250 տարի դեպի ապագա երկարացնելով՝ հասնում էք մ.թ.ա. 207 թվականին, որը պատմական շրջանն է Ռաֆիայի և Պանիումի ճակատամարտերի միջև: Ռաֆիայի և Պանիումի ճակատամարտերը չեն կարող բաժանվել, որովհետև երկուսն էլ տեղի են ունեցել Անտիոքոս Մեծի մասնակցությամբ: Մ.թ.ա. 217 թվականի Ռաֆիայի ճակատամարտից մինչև մ.թ.ա. 200 թվականի Պանիումի ճակատամարտը անցնում է տասնյոթ տարի: 2,300-ամյա մարգարեությունը նշանավորում է տնտեսության փոփոխություն սկզբում, երբ երրորդ հրամանագրով վերականգնվեց Հուդայի ազգային ինքնիշխանությունը, և ապա՝ վերջում, տեղի ունեցավ տնտեսության փոփոխություն, երբ Քրիստոսը Սուրբ տեղից անցավ Ամենասուրբ Տեղը: Մ.թ.ա. 207 թվականը ներկայացնում է Հրեաստանի վրա եգիպտական իշխանության տնտեսության փոփոխությունը դեպի ընտիր երկրի վրա սելևկյան իշխանության տնտեսությունը: Ընտիր երկրի վրա սելևկյան վերահսկողության տնտեսությունը ծնեց Մակաբայեցիների ապստամբությունը մ.թ.ա. 167 թվականին:

Ներոնի երկուհարյուր հիսուն տարվա ժամանակաշրջանը ավարտվում է Կոստանդինոս Մեծի պատմությամբ, իսկ այն երկուհարյուր հիսուն տարիները, որոնք եզրափակվում են երկու ճակատամարտերի միջև, Անտիոքոս Մեծի պատմությունն են: Ռաֆիայի ճակատամարտում Պտղոմեոս IV-ը հաղթեց Անտիոքոս Մեծին, և Պտղոմեոսը թագավորեց տասնյոթ տարի: Երկու երկուհարյուր հիսուն տարվա ժամանակաշրջաններն էլ պարունակում են առանձնահատուկ տասնյոթամյա շրջան: Երկուսն էլ ավարտվում են մի իշխանի պատմությամբ, որը հայտնի է որպես Մեծ: Երկու երկուհարյուր հիսուն տարվա ժամանակաշրջաններն էլ սկսվում են

հաստատված մարգարեական ուղենշանից և երկուսն էլ ավարտվում են հաստատված մարգարեական ուղենշանով:

Ամերիկայի Միացյալ Նահանգները սկիզբ առան 1776 թվականի հուլիսի 4-ին, և 250 տարի անց հասնում էք 2026 թվականի հուլիսի 4-ին, երբ Դոնալդ Թրամփը, որ հայտնի է որպես նա, ով ձգտում է Ամերիկան «մեծ» դարձնել, պատրաստվում է տոնել այդ 250 տարիները: 2026 թվականը, ինչպես մ.թ.ա. 457 թվականից անցնող 250 տարիները, իր ավարտին է հասնում Ռաֆիայի և Պանիումի արդիական ճակատամարտերի պատմության միջնամասում, որոնք հայտնի են որպես ուկրաինական և Երրորդ համաշխարհային պատերազմ: Հարավի թագավորի իշխանությունը, առաջին կիրակնօրյա օրերի ժամանակաշրջանը և Ռաֆիայի ճակատամարտից մինչև Պանիում ընկած ժամանակահատվածը ներկայացնում են տասնյոթ տարվա երեք ժամանակաշրջաններ, որոնք բոլորը կապված են նույն մարգարեական պատմության հետ: Երկու հարյուր հիսուն տարվա երեք ժամանակաշրջաններ բոլորը միասին հասնում են նույն մարգարեական պատմությունների մեջ: Երկու հարյուր հիսուն տարվա երեք ժամանակաշրջանները հաստատում են մարգարեական ճշմարտության երեք գծեր՝ Դոնալդ Թրամփի հետ առնչվող պատմությամբ, որը ներկայացված է կամ որպես Կոստանդիանոս Մեծ, կամ որպես Անտիոքոս Մեծ:

250-ամյա երեք գծերը վերջին օրերի երեք տարբեր, սակայն փոխլրացնող պատկերումներ են ներկայացնում: Ներոնի գիծը բնորոշում է փոխզիջման տասնյոթամյա պատմությունը, որը կատարելապես արտահայտում է գազանի պատկերի ձևավորման մարգարեական հատկանիշները:

«Տերը ինձ հստակ ցույց է տվել, որ գազանի պատկերը կկազմավորվի նախքան շնորհքի ժամանակի փակվելը, որովհետև այն պիտի լինի Աստծո ժողովրդի համար մեծ փորձությունը, որով պիտի որոշվի նրանց հավիտենական ճակատագիրը: Ձեր դիրքորոշումն այնպիսի խառնաշփոթ անհամապատասխանությունների կույտ է, որ շատ քչերը կխաբվեն:»

«Հայտնություն 13»-ում այս թեման հստակորեն ներկայացված է. [Հայտնություն 13.11–17, մեջբերված]:

«Սա այն փորձությունն է, որ Աստծո ժողովուրդը պետք է անցնի նախքան կնքվելը: Բոլոր նրանք, ովքեր Աստծուն իրենց հավատարմությունն ապացուցեցին՝ պահելով Նրա օրենքը և հրաժարվելով ընդունել կեղծ շաբաթը, կկանգնեն Տեր Աստված Եհովայի դրոշի ներքո և կընդունեն կենդանի Աստծո կնիքը: Նրանք, ովքեր հրաժարվում են երկնային ծագում ունեցող ճշմարտությունից և ընդունում են կիրակնօրյա շաբաթը, կընդունեն գազանի նշանը»: Manuscript Releases, հատոր 15, էջ 15:

Գազանի պատկերը եկեղեցու և պետության միությունն է, որտեղ եկեղեցին է վերահսկում այդ հարաբերությունը: Կոստանդինի փոխզիջումը՝ հեթանոսությունն ու քրիստոնեությունը միավորելու փորձի մեջ, վերջին օրերի փոխզիջման դասական օրինակն է:

«ԱՄՆ-ում այժմ ընթացքի մեջ եղած այն շարժումներում, որոնց նպատակն է եկեղեցու հաստատությունների և սովորությունների համար ապահովել պետության աջակցությունը, բողոքականները հետևում են պապականների հետքերին: Ավելին, նրանք դուռ են բացում, որպեսզի պապականությունը բողոքական Ամերիկայում վերագտնի այն գերիշխանությունը, որ կորցրել է Հին աշխարհում: Եվ այն, ինչը այս շարժմանը առավել մեծ նշանակություն է տալիս, այն փաստն է, որ նախատեսվող գլխավոր նպատակը կիրակիի պահպանումը հարկադրաբար կիրառելն է՝ մի սովորություն, որ ծագել է Հռոմից, և որը նա հայտարարում է որպես իր իշխանության նշանը: Դա պապականության ոգին է՝ աշխարհիկ սովորություններին հարմարակերպվելու ոգին, Աստծո պատվիրաններից վեր մարդկային ավանդություններին տրված պատիվը,— որ ներթափանցում է բողոքական եկեղեցիները և առաջնորդում նրանց կատարելու կիրակիի նույն բարձրացման գործը, որն իրենցից առաջ կատարել է պապականությունը:»

«Եթե ընթերցողը ցանկանում է հասկանալ, թե ինչ միջոցներ պիտի գործադրվեն շուտով վրա հասնող պայքարում, նրան մնում է միայն հետամուտ լինել այն միջոցների պատմությանը, որ Հռոմը գործադրել է անցյալ դարերում նույն նպատակի համար: Եթե նա կամենում է իմանալ, թե պապականներն ու բողոքականները, միավորվելով, ինչպես պիտի վարվեն նրանց հետ, ովքեր մերժում են իրենց դավանանքները, թող տեսնի այն ոգին, որ Հռոմը դրսևորեց շաբաթի և նրա պաշտպանների նկատմամբ:»

«Արքայական հրամանագրերը, ընդհանուր ժողովները և աշխարհիկ իշխանությամբ հաստատված եկեղեցական կարգադրությունները այն քայլերն էին, որոնց միջոցով հեթանոսական տոնը քրիստոնեական աշխարհում հասավ իր պատվավոր դիրքին: Կիրակիի պահպանումը պարտադրող առաջին հրապարակային միջոցը Կոստանդինի կողմից արձակված օրենքն էր: (Ք.հ. 321) Այս հրամանագիրը քաղաքների բնակիչներից պահանջում էր հանգստանալ «արևի պատվական օրը», սակայն գյուղացիներին թույլ էր տալիս շարունակել իրենց երկրագործական զբաղմունքները: Թեև ըստ էության այն հեթանոսական օրենք էր, այն կայսրի կողմից գործադրվում էր քրիստոնեությունն անվանական կերպով ընդունելուց հետո»: Մեծ պայքարը, 574:

Հաշտեցման առաջընթացը, որ հանգեցրեց և կրկին կհանգեցնի կիրակնօրյա օրենքին, ներկայացված է 313-ից 330 թվականների տասնյոթամյա ժամանակաշրջանով, որի պատմության միջնակետը 321 թվականի առաջին կիրակնօրյա օրենքն է: Սկզբում կար արևելքի և արևմուտքի ամուսնություն, իսկ վերջում՝ արևելքի և արևմուտքի ապահարգան: Առաջին կիրակնօրյա օրենքը միջին սահմանաքարն է, որը ներկայացնում է ապստամբությունը, ինչպես որ եբրայական այբուբենի տասներեքերորդ տառը, երբ նրան նախորդում է առաջին տառը և հաջորդում՝ այբուբենի քսաներկուերորդ և վերջին տառը, կազմում է եբրայերեն «ճմարտություն» բառը: Սկզբի ամուսնությունը և վերջի ապահարգանը նույնացնում են ալֆա տառը օմեգա տառի հետ համահունչ լինելու մեջ: Ներոնով սկսված 250-ամյա ժամանակաշրջանը կրում է Քրիստոսի ստորագրությունը, և այն խոսում է վերջին

օրերում ներկայիս ճշմարտության մի թեմայի մասին:

Ք.ա. 457 թվականից սկսվող 250-ամյա ժամանակահատվածը շեշտադրում է այն պետականագործությունը, որ ներկայացված է Անտիոքոս Մեծով, մինչ նա կանգնած է Ռաֆիայից մինչև Պանիում ձգվող տասնյոթամյա ժամանակահատվածի շրջանակում: Մենք այն հասկանում ենք որպես պետականագործություն, որովհետև Ք.ա. 457 թվականին սկսվեց նաև 2,300 տարիների մարգարեություն: 2,300 տարիները մարգարեության այն ներքին գիծն են, որ խոսում է Աստծո փրկագնման գործի մասին, ինչը համընկնում է եկեղեցագործության խորհրդանշի հետ: Ի տարբերություն Ներոնով սկսված 250-ամյա ժամանակահատվածի՝ Ք.ա. 457 թվականին սկսվող ժամանակահատվածը վերաբերում է վերջին ամերիկյան նախագահի քաղաքական դերին, որը ձգտում է մեծ դարձնել Ամերիկան, ապա նաև աշխարհը, մինչ առաջ է մղում հազար տարվա խաղաղության ոսկեդարի մասին կաթոլիկական սխալ հասկացությունը:

Հայտնության տասներեքերորդ գլխի երկրային գագանը հանդիսացող Միացյալ Նահանգների 250 տարիները մատնանշում են աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության ավարտը, որը վերջանում է այնտեղ, որտեղ սկսվել էր՝ պատերազմի մեջ: Պատմության հաղթողները սահմանում են այն պատմության արձանագրությունը, որ պահպանվում է: Գլոբալիստական վիշապի գործությամբ գործող դեմոկրատները ներկայիս անիշխանությունը դիտում են որպես հեղափոխություն, իսկ միայն խոսող և ոչինչ չանող հանրապետականները ներկայիս այս պատմությունը դիտում են որպես քաղաքացիական պատերազմ: Դեմոկրատները աստվածաշնչյան մարգարեության վիշապի ներկայացուցիչներն են, իսկ հանրապետականները ներկայացված են որպես ուխտադրուժ բողոքականներ, կամ, ըստ Հովհաննեսի խոսքերի Հայտնության տասնվեցերորդ գլխում, նրանք սուտ մարգարեն են: Միացյալ Նահանգները սկսվեցին հեղափոխական պատերազմով և ավարտվում են հեղափոխական պատերազմով: Հանրապետական կուսակցությունը սկսվեց քաղաքացիական պատերազմով և ավարտվում է քաղաքացիական պատերազմով: Հանրապետականները տեսնում են այն քաղաքացիական պատերազմը, որը դեմոկրատները կոչում են հեղափոխություն:

Թրամփը, որպես վերջին հանրապետական նախագահ, կրում է առաջին հանրապետական նախագահի մարգարեական հատկանիշները, որն ի հայտ եկավ Քաղաքացիական պատերազմի արտաքին պատմության մեջ: Լինքոլնի արտաքին Քաղաքացիական պատերազմը նաև Եսայիա մարգարեի յոթերորդ գլխի ութերորդ համարի մարգարեության ներքին պատմությունն էր, որը ավարտվեց 1863 թվականին՝ հենց Ազատագրության հռչակագրի տարում: Երկու կուսակցությունների միջև եղած տարբերությունը առաջնային և հիմնարար մարգարեական սկզբունք է: Այն սկսվեց Կայենից և Աբելից, որոնք Քրիստոսի ժամանակ ներկայացված էին սադուկեցիներով և փարիսեցիներով՝ Կայենի երկու դասեր, որոնք պետք է սպանեին մեկ Աբելի:

Փարիսեցիներն ու սադուկեցիները ներկայացնում են նրանց, ովքեր համաձայնեցին խաչել իրենց Մեսիային՝ տարբեր պատճառներով, սակայն, միևնույն է,

համաձայնությամբ: Փարիսեցիները դավանում էին, թե պահում են օրենքը, բայց չէին պահում, ինչպես Հանրապետականները: Փարիսեցիները դավանում էին, թե պաշտպանում են սկզբնական աստվածային օրենքը, բայց օրենքը մեկնաբանում էին իրենց սեփական մոլեռանդ տրամաբանությամբ: Այն, ինչ փարիսեցիների համար սկզբնական Օրենքն էր, Հանրապետականների համար Սահմանադրությունն է՝ հենց այն նույն Սահմանադրությունը, որին նրանք հավակնում են սատարել, բայց չեն սատարում: Մադուկեցիները մերժում էին Աստծո գործությունը, և թեև փարիսեցիներից ավելի փոքր աղանդ էին, Քրիստոսի ժամանակ սադուկեցիներն էին վերահսկում Հրեաստանի կրոնական և քաղաքական դաշտը: Դեմոկրատները Հանրապետականներից ավելի փոքր աղանդ են, այնքան փոքր, որ իշխանության մեջ մնալու համար պետք է խարդախեն, բայց իշխանության մեջ մնում են, որովհետև նրանց հակառակորդները, որոնք դավանում են, թե պաշտպանում են հավասար արդարադատությունը բոլորի համար, ոչինչ չեն անում՝ գործադրելու համար այն օրենքի սկզբունքները, որոնք դավանում են, թե պաշտպանում են:

Արևի տակ նոր բան չկա, և Միացյալ Նահանգների երկու քաղաքական կուսակցություններն այնքան իսկ մարգարեական համայնապատկերի մի մասն են, որքան Փարիսեցիներն ու Մադուկեցիները: Իհարկե, այս մարգարեական գծի երկայնքով կան բազմաթիվ այլ զուգահեռներ, սակայն միայն այն ժամանակ, երբ տեսնում ես այդ երկու անսուրբ իշխանությունների մարգարեական փոխհարաբերությունը, որոնք, թեև հակառակորդներ են, միավորվում են սրբության դեմ, այնժամ Պտղոմեոսին և Օգիայիին տեսնում ես պատշաճ լույսի ներքո: Երկու հարավային թագավորներն էլ փորձեցին զոհ մատուցել նույն տաճարում, սակայն Պտղոմեոսը, լինելով Եգիպտոսից, ներկայացնում է վիշապային իշխանություն՝ Դեմոկրատներին: Օգիան, որպես Հուդայի թագավոր, փառավոր երկրի առաջնորդն է, որը ուրացող բողոքականությունն է, կամ սուտ մարգարեն՝ Հանրապետականները:

Վիշապի և կեղծ մարգարեի փոխհարաբերությունը դասական կերպով ներկայացված է Կարմեղոս լեռան վրա: Լեռան վրա Աքաաբը ներկայացնում էր վիշապին, իսկ Հեզաբելի Բահադի և Աշտարովթի մարգարեները ներկայացնում էին այն կեղծ մարգարեներին, որոնք կանգնած էին Եդիայի դեմ: Հեզաբել հանդիսացող գազանը դեռևս կուլիսների հետևում էր Սամարիայում: Վիշապը, միավորված կեղծ մարգարեի հետ, ներկայացված էր նաև հեթանոսական Հռոմի և հրեաների միավորմամբ խաչի մոտ, ինչպես նաև պիտի լինի դեմոկրատների և հանրապետականների միավորումը Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Միավորված իշխանության տարրերը ներկայացված են դեմոկրատներով և հանրապետականներով՝ երկրի գազանի հանրապետական եղջյուրի ներսում: Այդ երկու անսուրբ քաղաքական ուժերը ներկայացված են Կայենով, և Աբելի գիծը ևս ունի երկակի բաժանում:

Աբելի գիծը, որը Կայենի արտաքին գծի նկատմամբ ներքին գիծն է և ներկայացված է կույսերի երկու դասերով: Միացյալ Նահանգները հանդիսացող երկրի գազանի բողոքական եղջյուրի առաջընթացը ներկայացված է կրոնական գտումների մի շարքով, որ սկսվում է Սարդիսի եկեղեցուց 1798 թվականին, երբ Միացյալ Նահանգները

դարձավ Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորությունը: Մարդիսը մի եկեղեցի էր, որ անուն ուներ, թե կենդանի է, բայց մեռած էր: Մինչև 1798 թվականը պապական եկեղեցուց անջատված բողոքական հարանվանությունները արդեն իսկ վերադառնում էին Հռոմ: Քրիստոնյաներն առաջին անգամ Քրիստոնյաներ կոչվեցին Անտիոքում:

«Անտիոքում էր, որ աշակերտներն առաջին անգամ քրիստոնյաներ կոչվեցին: Այդ անունը տրվեց նրանց, որովհետև Քրիստոսը նրանց քարոզության, ուսուցման և խոսակցության գլխավոր թեման էր: Նրանք շարունակ պատմում էին այն դեպքերը, որ տեղի էին ունեցել Նրա երկրային ծառայության օրերին, երբ Նրա աշակերտները օրհնված էին Նրա անձնական ներկայությամբ: Անհոգնորեն նրանք կանգ էին առնում Նրա ուսմունքների և բժշկության հրաշքների վրա: Դոդոռոջուն շրթունքներով և արցունքալից աչքերով նրանք խոսում էին Նրա հոգեվարքի մասին պարտեզում, Նրա մատնության, դատաստանի և մահապատժի մասին, այն համբերության և խոնարհության մասին, որով Նա կրել էր Իր թշնամիների կողմից Իր վրա բարդված անարգանքն ու տանջանքը, և այն աստվածային գթության մասին, որով Նա աղոթել էր Իրեն հալածողների համար: Նրա հարությունը և համբարձումը, ինչպես նաև Նրա գործը երկնքում՝ որպես Միջնորդ ընկած մարդու համար, այնպիսի թեմաներ էին, որոնց վրա նրանք ուրախությամբ էին սիրում խոսել: Իրոք, հեթանոսները կարող էին նրանց քրիստոնյաներ կոչել, որովհետև նրանք քարոզում էին Քրիստոսին և իրենց աղոթքները ուղղում Աստծուն Նրա միջոցով:»

«Քրիստոնյա անունը նրանց տվողը Աստված էր: Սա թագավորական անուն է, տրված բոլոր նրանց, ովքեր իրենց միացնում են Քրիստոսին: Հենց այս անվան մասին էր, որ Հակոբոսը հետազայում գրեց. «Չէ՞ որ հարուստներն են ձեզ հարստահարում և ձեզ քաշում դատաստանների առաջ: Չէ՞ որ նրանք են հայիոյում այն պատվական անունը, որով դուք կոչված եք»: Հակոբոս 2:6, 7: Եվ Պետրոսը հայտարարեց. «Եթե մեկը տառապում է որպես քրիստոնյա, թող չամաչի, այլ այս բանի համար թող փառավորի Աստծուն»: «Եթե Քրիստոսի անվան համար նախատվում եք, երանի՛ ձեզ, որովհետև փառքի և Աստծու Հոգին հանգչում է ձեր վրա»: 1 Պետրոս 4:16, 14»: Առաքյալների գործերը, 157:

Եփեսոսի եկեղեցուն տրվեց քրիստոնյա անունը, որը հանգեցրեց Զմյուռնիայի հալածված եկեղեցուն, իսկ դրան հաջորդեց փոխզիջման եկեղեցին՝ Պերգամոսի պատմության մեջ: Երբ պապականությունը գահ բարձրացավ, բաժանումը Աստծո ճշմարիտ եկեղեցին ճանաչեցրեց որպես անապատի եկեղեցի: Հռոմեական եկեղեցին Թյատիրան էր: Տասներկու հարյուր վաթսուն տարվա անապատի ավարտին բողոքականության եկեղեցին վեր ելավ, և այդ պահից սկսած բողոքական եղջյուրը ներկայացված է աստվածային փորձությունների և մաքրագործումների շարքով:

Բողոքականությունը սկսվեց, երբ Մարտին Լյութերը 1517 թվականին իր 95 թեզերը գամեց դռանը, և «23» տարի անց՝ 1540 թվականին, սկիզբ առավ ճիզվիտական միաբանությունը: 2013 թվականին Ամբակումի Աղյուսակների 95-րդ և վերջին ներկայացումը գամվեց դռանը, և 2013 թվականի մարտի 13-ին առաջին ճիզվիտ պապը

գահակալվեց: Այդ իսկ պատմության մեջ Մարտին Լյութերը պապ Լևոնի կողմից եկեղեցուց վտարվեց: Ինքներդ եզրակացրեք...

1798 թվականին Սարդեսի եկեղեցին հավակնում էր կրել «բողոքական» անունը, սակայն Հռոմ վերադառնալով՝ նրանք արդեն իսկ չէին կարողանում պահպանել իրենց անունը: Երբ 1844 թվականին միլլերիտական աղվենտիզմը ստանձնեց բողոքականության ջահը, նրանք հանդիմանություն էին ներկայացնում Իսրայելի առաջին թագավոր Երովոբովամի դեմ՝ մի ազգի, որի արյունակիցներն էին Հուդայում եղած ցեղը, ուր Աստված հաստատել էր Իր տաճարը: Երովոբովամը հաստատեց կեղծ մի համակարգ՝ հիմնված այն կրոնի վրա, որը ներկայացնում էր իր ազգի նախկին գերությունը: Նա կրկնեց Ահարոնի հիմնադիր ապստամբությունը՝ կանգնեցնելով գազանի պատկեր՝ պատմության հետ առնչվող ամբողջ մարգարեական նշանակությամբ: Բայց իր նվիրման արարողությամբ միլլերիտական աղվենտիզմը հանդիմանեց նրա այն չկամությունը, որով նա հրաժարվում էր շարունակել ճշմարիտ երկրպագությունը ուղղել դեպի այն սրբարանը, որտեղ Աստված բնակվում է: Երովոբովամը ցանկանում էր, որ երկրպագության կենտրոնը լինի Բեթելում և Դանում, ինչը ներկայացնում էր 1844 թվականի Սարդեսից եղած նրանց, ովքեր հրաժարվեցին հետևել Քրիստոսին դեպի Ամենասուրբ Տեղը:

Միլլերական աղվենտիզմը ընտրեց վերադառնալ Հռոմի կրոնին և իր մերժումը յոթ ժամանակների մարգարեական լուրի նկատմամբ արդարացնելու համար որպես իր աստվածաբանական վարդապետներ ընդունեց հենց այն անձանց վարդապետական փաստարկները, որոնք հենց նոր, Միլլերի լուրը մերժելու միջոցով, բացահայտվել էին որպես սուտ մարգարեներ: Միլլերական աղվենտիզմը, ինչպես նաև անհնազանդ մարգարեն, Աստծո առաջնորդությամբ հետևելու փոխարեն ընտրեց իր սեփական ճանապարհը: Մարգարեական պատմության մեջ՝ բողոքական բարենորոգությունից ի վեր, իմաստուն և հիմար կույսերի բոլոր փորձությունների և զտումների ընթացքում, հիմարների ընտրած ճանապարհը այն ճանապարհն է, որ վերադարձնում է այն երկրի պաշտամունքին, որից դու ազատագրվել էիր, և ինչպես ասում են՝ «բոլոր ճանապարհները տանում են դեպի Հռոմ»: Բոլոր ճանապարհները՝ բացի Երեմիայի հին շավիղներից:

Բողոքական ռեֆորմացիան նախապատկերված էր Մովսեսի՝ Եգիպտոս վերադառնալով, որպեսզի Աստծո ժողովրդին առաջնորդեր դեպի Ավետյաց երկիրը: Գերության երկրից դուրս գալուց հետո Աստված նպատակ ուներ Իր ընտրյալ ժողովրդին տալու Իր օրենքը: Մովսեսի և բողոքական ռեֆորմացիայի գծի մեջ ապստամբությունը հայտնվեց անմիջապես ազատագրությունից հետո: Աստված փորձեց Սարդեսին՝ մի ժողովրդի, որը պնդում էր, թե կենդանի անուն ունի, բայց Վիլյամ Միլլերի պատգամի ժամանակ արդեն մեռած էր: 1844 թվականին տեղի ունեցան երկու մաքրագործումներ. առաջինը Սարդես եկեղեցու մաքրագործումն էր, որոնք պնդում էին, թե բողոքականներ են, բայց ապացուցվեցին մեռած, և ապա նույն տարում մաքրագործվեցին միլլերիտները՝ տասը կույսերի առակի կատարման մեջ:

Դեմոկրատներն ու Հանրապետականները ներկայացնում են երկու քաղաքական դասեր, որոնք միասին կազմում են Հայտնություն տասներեքի երկրային գազանի հանրապետական եղջյուրը: Իմաստուն և հիմար կույսերը երկու կրոնական դասեր են, որոնք միասին կազմում են երկրային գազանի բողոքական եղջյուրը: Իմաստուն կույսերը կրում են Անտիոքում առաջին անգամ տրված անունը: Իմաստուն կույսերը քրիստոնյաներ են, սակայն նրանք նաև փիլադելփիացիներ են, որոնք ունեն անուն ընդունելու խոստումը:

Հաղթողին կդարձնեն սյուն իմ Աստծու տաճարում, և նա այլևս դուրս չի գա. և նրա վրա կգրեն իմ Աստծու անունը, և իմ Աստծու քաղաքի անունը, որ է նոր Երուսաղեմը, որ իջնում է երկնքից՝ իմ Աստծուց. և նրա վրա կգրեն իմ նոր անունը: Հայտնություն 3:12.

Առաջին անգամ, երբ Աստված Իր ժողովրդին կոչեց քրիստոնյա, դա եղավ Անտիոքում, և այն պատմությունը, որտեղ հարյուր քառասունչորս հազարի լատդիկյան շարժումը փոխվում է հարյուր քառասունչորս հազարի փիլադելփյան շարժման, նույնն է նաև Անտիոքոս Մեծի պատմությունը, որի անունով էլ կոչվել է Անտիոք քաղաքը, և որը ներկայացված է Ռաֆիայի և Պանիումի ճակատամարտերի միջև ընկած երկուհարյուր հիսուն տարվա ժամանակահատվածի ավարտին:

Այս հարցերը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում: